

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 22/02-33

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 28. januára 2003 v senáte zloženom z predsedu Jána Mazáka a zo sudcov Jána Auxta a Juraja Horvátha prerokoval sťažnosť Mgr. A. M., B., zastúpeného advokátom JUDr. I. H., B., vo veci porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a porušenia základného práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 28 C 260/98 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 14 C 153/94) a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo Mgr. A. M. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie veci v primeranej lehote zaručené čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 28 C 260/98 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 14 C 153/94) p o r u š e n é b o l o.

2. Okresnému súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 28 C 260/98 p r i k a z u j e konať bez zbytočných priet'ahov.

3. Mgr. A. M. p r i z n á v a primerané finančné zadost'učinenie v sume 100 000 Sk (slovom jednototísíc slovenských korún), ktoré je Okresný súd Bratislava III p o v i n n ý Mgr. A. M., B., vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Bratislava III j e p o v i n n ý nahradit' Mgr. A. M. trovy konania vo výške 8 000 Sk (slovom osemtisíc slovenských korún) do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu na účet advokáta JUDr. I. H., B.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 30. augusta 2002 doručené podanie Mgr. A. M., bytom B. (ďalej len „s'ťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. I. H., B., označené ako „S'ťažnosť podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky“.

Právny zástupca s'ťažovateľa v s'ťažnosti uviedol, že 16. decembra 1994 podal bývalému Obvodnému súdu Bratislava 3 (od 1. januára 1997 Okresný súd Bratislava III) žalobu proti žalovanému THE BEST LIMITED, Veľká Británia, THE BEST LIMITED SLOVAKIA o neplatnosť okamžitého zrušenia pracovného pomeru a zaplatenie mzdy.

Zo s'ťažnosti ďalej vyplýva, že žalovaný sa k žalobe 7. februára 1995 vyjadril, nepríslušnosť súdu nenamietol. Na pojednávanie konané 12. júna 1995 sa právny zástupca navrhovateľa nedostavil, pretože súd ho na toto, ako i na ďalšie pojednávanie nepredvolal, hoci doklady v spise jasne preukazovali, že je právnym zástupcom navrhovateľa. Z dôvodu jeho neprítomnosti sa pojednávania odročovali.

Na pojednávaní konanom 22. apríla 1996 na otázku zastupujúcej sudkyne právny zástupca odporcu namietol miestnu nepríslušnosť bývalého Obvodného súdu Bratislava 3 a z tohto dôvodu sudkyňa spis postúpila bývalému Obvodnému súdu Bratislava 1 (od 1. januára 1997 Okresný súd Bratislava I).

Sudkyňa bývalého Obvodného súdu Bratislava 1 po doručení spisu vyzvala navrhovateľa na zaplatenie súdneho poplatku a neskôr činnosť tohto súdu bola zameraná na zisťovanie miestnej príslušnosti. Dňa 7. mája 1997 bol spis predložený na rozhodnutie o miestnej príslušnosti Krajskému súdu v Bratislave.

Krajský súd v Bratislave 31. decembra 1997 rozhodol, že nesúhlas Okresného súdu Bratislava I s postúpením veci je dôvodný a na konanie vo veci je príslušný Okresný súd Bratislava III.

Sťažovateľ ďalej v sťažnosti uvádza, že spis bol opätovne doručený Okresnému súdu Bratislava III 4. decembra 1998 a je vedený pod sp. zn. 28 C 260/98 a od tohto dátumu tento súd vo veci i naďalej vykazuje prietahy, v dôsledku čoho podal sťažovateľ Okresnému súdu Bratislava III sťažnosť na prietahy v konaní a žiadal vo veci čo najrýchlejšie rozhodnúť.

Na základe uvedeného sťažovateľ v sťažnosti poukázal, že prietahy v konaní pred Okresným súdom Bratislava III od doručenia návrhu až po podanie sťažnosti ústavnému súdu predstavujú 1 318 dní, Okresný súd Bratislava I vybavoval predloženie spisu Krajskému súdu v Bratislave 124 dní a Krajský súd v Bratislave rozhodoval o miestnej príslušnosti viac ako rok.

Vzhľadom na tieto skutočnosti sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd prijal predmetnú sťažnosť na ďalšie konanie a po vykonaní dokazovaní rozhodol týmto nálezom:

„1. Základné právo Mgr. A M. na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2. Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane

ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 28 C 260/98, ako aj v predchádzajúcich súvisiacich konaniach v tej istej veci vedenými Okresným súdom Bratislava I pod sp. zn. 18 C 60/96 a Krajským súdom v Bratislave pod sp. zn. 25 Nc 106/97, porušené bolo.

2. Okresnému súdu Bratislava III sa prikazuje vo veci vedenej pod sp. zn. 28 C 260/98 konať bez zbytočných priet'ahov.

3. Mgr. A. M. sa priznáva finančné zadost'učinenie vo výške 500 000 Sk (slovom: päťstotisíc slovenských korún), ktoré sú mu Okresné súdy Bratislava III, Bratislava I a Krajský súd v Bratislave povinné vyplatiť solidárne do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Okresné súdy Bratislava III, Bratislava I a Krajský súd v Bratislave sú povinné sťažovateľovi nahradiť trovy tohto konania, ku dňu podania sťažnosti vyčíslené sumou 8 000 Sk.“

II.

Po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd výzvou zo 16. novembra 2002 požiadal predsedu Okresného súdu Bratislava III o vyjadrenie ku konaniu ústneho pojednávania v lehote 15 dní odo dňa doručenia výzvy. Rovnakú výzvu (v rovnakom termíne, s rovnakou lehotou) na vyjadrenie ústavný súd zaslal aj právnenému zástupcovi sťažovateľa.

Obidvaja účastníci ústavnému súdu písomne oznámili, že súhlasia, aby bolo upustené od verejného ústneho pojednávania v konaní o prijatej sťažnosti.

Predseda Okresného súdu Bratislava III vo svojom vyjadrení doručenom ústavnému súdu 15. januára 2003 sám priznal, že konanie v pracovnej veci, v ktorej by mal súd zabezpečiť vybavenie „v osobitnej rýchlosti“, trvá 8 rokov, čo je neprimerane dlhá doba na

to, že vo veci nebolo nariadené ani jedno pojednávanie. Rovnako predseda Okresného súdu Bratislava III uznal dôvodnosť sťažnosti s poukazom na jeho dobu konania v období od 16. decembra 1994 do 9. mája 1996, keď bola vec z dôvodu miestnej nepríslušnosti postúpená Okresnému súdu Bratislava I, ďalej v období, keď Okresný súd Bratislava I vyslovil nesúhlas s postúpením veci a vec predložil Krajskému súdu v Bratislave, ako aj v období od 4. decembra 1998, keď bola vec prikázaná na rozhodnutie Okresnému súdu Bratislava III.

Predseda Okresného súdu Bratislava III vo vyjadrení ďalej poukázal na množstvo pracovných vecí (sporov), ktoré sú na Okresnom súde Bratislava III nerozhodnuté, a na nedostatok sudcov na tomto súde.

III.

Právny zástupca sťažovateľa sa podanou sťažnosťou domáhal vyslovenia porušenia základného práva sťažovateľa upraveného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), podľa ktorého „Každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov ...“. Domáhal sa tiež vyslovenia porušenia práva sťažovateľa upraveného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) na prerokovanie veci v primeranej lehote.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou odstránenie stavu právnej neistoty je podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov (II. ÚS 61/98), pričom tento účel možno dosiahnuť zásadne právoplatným rozhodnutím. K vytvoreniu stavu právnej istoty preto dochádza až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu. Podľa názoru ústavného súdu možno preto za konanie (postup) súdu odstraňujúce právnu neistotu sťažovateľa v posudzovanom prípade považovať také konanie, ktoré smeruje k právoplatnému rozhodnutiu vo veci alebo k odstráneniu právnej neistoty zákonom dovoleným spôsobom.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka konania (2) a postup samotného súdu (3).

Preskúmaním doterajšieho konania Okresného súdu Bratislava III ústavný súd z vyžiadaného spisu vo veci sp. zn. 28 C 260/98 zistil, že v predmetnej veci Okresný súd Bratislava III od 16. decembra 1994 (keď mu bol doručený návrh na začatie konania) až do odoslania spisu ústavnému súdu vykonal tieto úkony:

Dňa 27. decembra 1994 vyzval žalovaného, aby sa vyjadril k návrhu. Dňa 23. marca 1995 určil termín pojednávania na 12. jún 1995, keď pojednávanie odročil na 25. október 1995, toto pojednávanie bolo opätovne odročené na 22. apríl 1996, keď bolo pojednávanie odročené na neurčito. Dňa 9. mája 1996 spis postúpil z dôvodu miestnej nepríslušnosti Okresnému súdu Bratislava I.

Okresný súd Bratislava I vyslovil nesúhlas s postúpením spisu, Krajský súd Bratislava rozhodol, že tento nesúhlas je dôvodný, a preto bol 4. decembra 1998 predmetný spis opätovne doručený Okresnému súdu Bratislava III.

Od tohto obdobia Okresný súd Bratislava III vo veci vykonal prvý úkon 10. novembra 2000, keď vyzval právneho zástupcu navrhovateľa na predloženie písomných dokladov, 28. mája 2002 vyžiadal výpis z obchodného registra odporcu, 3. októbra 2002 určil termín pojednávania na 4. december 2002, keď bolo pojednávanie odročené za účelom rozhodnutia o návrhu na vylúčenie sudcov z prejednávania a rozhodovania v predmetnej veci (ústny návrh podal sťažovateľ).

Z predmetného spisu ďalej ústavný súd zistil, že 7. februára 1995 bolo Okresnému súdu Bratislava III doručené vyjadrenie právneho zástupcu žalovaného k návrhu a v konaní

pred Okresným súdom Bratislava I právny zástupca žalovaného na výzvu Okresného súdu Bratislava I z 21. októbra 1996 odpovedal súdu podaním z 18. novembra 1996, neskôr na urgenciu tohto súdu právny zástupca žalovaného opätovne odpovedal podaním zo 6. marca 1997.

Po doručení spisu Okresnému súdu Bratislava III na základe rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave bolo Okresnému súdu Bratislava III v rámci konania pred ním na základe jeho výzvy z 10. novembra 2000 dňa 7. decembra 2000 doručené vyjadrenie navrhovateľa (v konaní pred ústavným súdom sťažovateľa) a 26. apríla 2002 bola predsedovi Okresného súdu Bratislava III doručená sťažnosť navrhovateľa na priet'ahy v konaní.

IV.

Ústavný súd pri vyhodnotení doterajšieho konania Okresného súdu Bratislava III vo veci sp. zn. 28 C 260/98 podľa troch označených základných kritérií zistil:

1. Predmetom konania pred Okresným súdom Bratislava III je návrh na začatie konania o neplatnosť okamžitého zrušenia pracovného pomeru a o zaplatenie a náhradu mzdy. Ústavný súd konštatuje, že pracovnoprávny spor týkajúci sa skončenia pracovného pomeru, resp. rozhodnutie o neplatnosti jeho zániku, nie je skutkovo a právne zvlášť zložitá vec. V týchto sporoch sa používala právna úprava prijatá v Zákonníku práce (zákon č. 65/1965 Zb. v znení neskorších predpisov). Výklad a používanie tejto právnej úpravy boli a sú stabilizované v pomerne rozsiahlej judikatúre všeobecných súdov, kde je upravená aj metodika postupu všeobecných súdov v týchto sporoch. Z konkrétnych okolností daného prípadu však vyplýva, že Okresný súd Bratislava III aj napriek tomu vykonal v konaní len prvotné úkony a k zabezpečeniu dôkazových prostriedkov, resp. k samotnému dokazovaniu, a s tým spojeným právnym posúdením skutkového stavu pre rozhodnutie v merite veci vôbec nepristúpil. Prípadná skutková alebo právna zložitosť veci preto nemohla mať v danom prípade vplyv na vznik zbytočných priet'ahov v konaní a v spojitosti s tým na možné porušenie práv sťažovateľa.

Doterajšia dĺžka konania nie je akceptovateľná aj preto, že ide o pracovný spor, v ktorom sa pre navrhovateľa rieši existenčná otázka. Takou otázkou je trvanie pracovného pomeru, ktorého jestvovanie je základom pre príjem navrhovateľa zabezpečujúci jeho živobytie, prípadne je aj zdrojom pre financovanie potrieb spoločnej domácnosti. V týchto sporoch by súd mal postupovať čo najrýchlejšie a efektívne. Ústavný súd konštatuje, že v tejto veci všeobecný súd nevenoval dostatočnú pozornosť uvedenej povahe sporu a ani tomu, o čo v ňom sťažovateľovi ide.

2. Pokiaľ ide o správanie sťažovateľa ako účastníka súdneho konania pred Okresným súdom Bratislava III, toto bolo po doterajšiu dobu jeho konania aktívne a súčinnosť a neprispelo k predĺženiu doterajšej doby konania. Z vyžiadaného súdneho spisu Okresného súdu Bratislava III ústavný súd zistil, že sťažovateľ na výzvy Okresného súdu Bratislava III odpovedal v primeranej lehote. Z hľadiska uvedeného kritéria možno vysloviť záver, že sťažovateľ svojim konaním neprispel k zdĺhavosti konania, ba naopak, ako účastník konania bol aktívny a jeho činnosť smerovala k rýchlejšej a účinnej ochrane svojich práv v súlade s § 6 Občianskeho súdneho poriadku.

3. Tretím hodnotiacim kritériom, uplatnením ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa, bol postup samotného Okresného súdu Bratislava III.

Ústavný súd zistil, že k zbytočným prieťahom došlo najmä pre nečinnosť Okresného súdu Bratislava III bez akejkoľvek zákonnej prekážky. Súd bol nečinný v období od 12. júna 1995, keď odročil prvé pojednávanie, do 25. októbra 1995, keď vo veci pojednával (medzi týmito úkonmi nebol vykonaný žiadny úkon – nečinnosť súdu viac ako 4 mesiace), od 25. októbra 1995, keď odročil pojednávanie, do 22. apríla 1996, keď vo veci pojednával (nečinnosť vo veci takmer 5 mesiacov) a od 4. decembra 1998, keď mu bol postúpený spis z Okresného súdu Bratislava I, do 10. novembra 2000, keď vyzval právneho zástupcu navrhovateľa na predloženie písomných dokladov (nečinnosť súdu vo veci 24 mesiacov), ďalší úkon súd vykonal až 28. mája 2002, keď vyžiadal výpis z príslušného registrového súdu (nečinnosť 18 mesiacov), a 3. októbra 2002 určil termín pojednávania

na 4. december 2002 (nečinnosť 4 mesiace, čo predstavuje celkovú dĺžku nečinnosti viac ako 55 mesiacov).

Na neprimeranú dĺžku konania má vplyv i obdobie od 9. mája 1996 do 4. decembra 1998, keď Okresný súd Bratislava III z dôvodu miestnej nepríslušnosti postúpil vec Okresnému súdu Bratislava I, ktorý neskôr nesúhlasil s postúpením veci, a Krajský súd v Bratislave na základe jeho nesúhlasu rozhodol, že vo veci je miestne príslušný Okresný súd Bratislava III. Toto obdobie možno tiež označiť ako konanie so zbytočnými priet'ahmi. Ústavný súd pripomína, že nielen nečinnosť, ale aj nesprávna činnosť štátneho orgánu (všeobecného súdu) môže zapríčiniť porušenie ústavou zaručeného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov, ak činnosť štátneho orgánu nesmerovala k odstráneniu právnej neistoty ohľadom tých práv, kvôli ktorým sa sťažovateľ obrátil na štátny orgán, aby o jeho veci rozhodol. Treba povedať, že za zbytočné priet'ahy i v tomto období nesie zodpovednosť Okresný súd Bratislava III, pretože súd, na ktorý bol spis postúpený z dôvodu miestnej príslušnosti, konal lege artis, keď vec predložil Krajskému súdu v Bratislave, a navyše, vo veci nebol príslušný konať.

Obranu súdu spočívajúcu vo vysokom počte vecí na tomto súde a v jeho nedostatočnom personálnom obsadení ústavný súd neakceptoval.

V súlade s medzinárodným štandardom uplatňovania dohovoru platí, že nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť súdne konanie, nezabavuje štát zodpovednosti za zbytočné priet'ahy v súdnom konaní (III. ÚS 17/02). Námietka pretrvávajúceho vysokého nápadu pracovných vecí či námietka personálneho obsadenia tohto úseku a v tejto súvislosti neprimeraného zaťaženia sudcov pri vybavovaní agendy nemá povahu okolnosti, ktorá by vylučovala alebo znižovala zodpovednosť súdu za rozhodnutie vo veci občana, ktorý sa naň obrátil. Tieto okolnosti ústavný súd nezohľadňuje v súvislosti s pozitívnym záväzkom štátu zabezpečiť právo občana na súdne konanie bez zbytočných priet'ahov.

Vychádzajúc z týchto skutkových poznatkov ústavný súd uzavrel, že vo veci vedenej na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 28 C 260/98 (pôvodne pod sp. zn.

14 C 153/94) došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

V.

V zmysle čl. 127 ods. 2 druhej a tretej vety ústavy ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovanie v porušovaní základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo ak je to možné, prikázať, aby ten, kto porušil práva alebo slobody podľa odseku 1, obnovil stav pred porušením.

Keďže ústavný súd rozhodol, že došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, prikázal Okresnému súdu Bratislava III, aby vo veci konal bez zbytočných prietahov a odstránil stav právnej neistoty, v ktorej sa nachádza účastník domáhajúci sa rozhodnutia súdu v jeho veci.

Vzhľadom na to, že ústavný súd rozhodol o porušení základného práva sťažovateľa, zaoberal sa aj jeho žiadosťou o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ak sa sťažovateľ

domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha.

Sťažovateľ požadoval za porušenie ním označeného základného práva finančné zadosťučinenie vo výške 500 000 Sk. V tejto časti sťažnosť odôvodnil tým, že porušenie základného práva sťažovateľa už nebude možné ani napraviť, pracovnoprávny pomer už nebude obnovený a rovnako poškodenie profesionálnej povesti spôsobené bezdôvodným a nezákonným pozbavením funkcie je neodčiniteľné.

Pri určení výšky primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza Európsky súd pre ľudské práva, keď priznáva spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu. Súčasne sa pritom riadil úvahou, že cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je zmiernenie nemajetkovej ujmy, nie prípadná náhrada škody.

Hoci ústavný súd prikázal Okresnému súdu Bratislava III, aby v napadnutom súdnom konaní konal bez zbytočných prietáhov, je toho názoru, že porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno účinne odstrániť len uplatnením tejto jeho právomoci. V dôsledku toho (aj vzhľadom na dobu nečinnosti a nesprávnej činnosti) považoval preto za potrebné rozhodnúť aj o náhrade nemajetkovej ujmy, ktorá sťažovateľovi v dôsledku toho vznikla, a to priznaním primeraného finančného zadosťučinenia.

Pri jeho priznaní ústavný súd vychádzal z tej skutočnosti, že sťažovateľ si uplatnil nárok na ochranu základného práva na konanie bez zbytočných prietáhov v spore, ktorého doterajšie trvanie nemožno ničím ospravedlniť. Podľa ústavného súdu nemožno spravodlivo žiadať od sťažovateľa, aby čakal na výsledok súdneho sporu, v ktorom sa rieši jeho existenčný problém viac ako 8 rokov a aby po takejto dobe bol stav konania taký, ako bol zistený v prípade sťažovateľa. Sťažovateľ oprávnene z takého postupu Okresného súdu Bratislava III pociťuje krivdu a beznádej. Vychádzajúc z tohto pohľadu sťažovateľa na celú situáciu, z princípov spravodlivosti a zo spôsobu zavŕšenia ochrany základných práv každej

oprávnenej osoby ústavný súd dospel k záveru, že primerané finančné zadost'učinenie vo výške 100 000 Sk (slovom jednostotísíc slovenských korún), ktoré je Okresný súd Bratislava III povinný zaplatiť v súlade s výrokom tohto nálezu, je primeranou satisfakciou spojenou s porušením základného práva s'ťažovateľa.

Ústavný súd rozhodol aj o úhrade trov konania s'ťažovateľa, ktoré mu vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom advokátom JUDr. I. H. Ústavný súd priznal s'ťažovateľovi (§ 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde) náhradu trov konania vo výške 8 000 Sk (slovom osemtisíc slovenských korún) z dôvodu trov jeho zastúpenia. Ústavný súd priznal právnemu zástupcovi náhradu za dva úkony právnej pomoci (príprava a prevzatie veci, písomné vyhotovenie s'ťažnosti), pričom náhradu za jeden úkon právnej pomoci mu priznal vo výške 3 900 Sk (základom pre výpočet výšky náhrady za úkon právnej pomoci bola nominálna mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky v prvom polroku 2001 vo výške 11 693 Sk). Ďalej ústavný súd priznal právnemu zástupcovi s'ťažovateľa dvakrát náhradu režijného paušálu po 100 Sk (§ 1 ods. 3, § 13 ods. 8, § 16 ods. 1 písm. a) a c) a ods. 4 a § 25 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 163/2002 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. januára 2003